

Kniha Daniel — číslo sedmdesát tři

Odhalení historických paralel: Jeroboámův podvod a zkouška víry adventního hnutí

Jeff Pippenger

2024-02-06

Severní a jižní království byla po dva tisíce pět set dvacet let rozptýlena pod Božím rozhořčením, jako naplnění porušené smlouvy z Leviticus dvacet pět a dvacet šest. Čtyřicet šest let mezi ukončením prvního a posledního rozhořčení představovalo shromáždění těchto dvou království v jedno království duchovního moderního Izraele v roce 1844. Shromáždění těchto dvou národů bylo znázorněno dvěma pruty, které Ezechiel spojil v jeden, a dvěma pruty, jež vdova ze Sarepty nasbírala v příběhu o Eliášovi. Dne 22. října 1844 se prorocké dějiny severního a jižního království uzavřely, a tím zopakovaly dějiny počátku těchto dvou království.

Jarobeám zavedl v severním království padělaný bohoslužebný systém, aby zabránil svým poddaným cestovat do Judy a uctívat Boha ve svatyni v Jeruzalémě.

I řekl Jeroboám ve svém srdci: Nyní se království navrátí domu Davidovu. Jestliže tento lid bude chodit obětovat v domě Hospodinově v Jeruzalémě, tehdy se srdce tohoto lidu opět obrátí k jejich pánu, k Rechabeámovi, králi judskému; i zabijí mne a navrátí se k Rechabeámovi, králi judskému. Proto se král poradil a udělal dvě zlatá telata a řekl jim: Je pro vás příliš daleko chodit do Jeruzaléma; hle, tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. A postavil jedno v Bét-elu a druhé umístil v Danu. A tato věc se stala hříchem; neboť lid chodil uctívat před jedno z nich až do Danu. Udělal také dům výšin a ustanovil kněze z nejnižších vrstev lidu, kteří nebyli ze synů Léviho. A Jeroboám ustanovil svátek v osmém měsíci, patnáctého dne toho měsíce, podobný svátku, který byl v Judsku, a obětoval na oltáři. Tak učinil v Bét-elu, obětoval telatům, která udělal; a ustanovil v Bét-elu kněze výšin, které zřídil. Tak obětoval na oltáři, který udělal v Bét-elu, patnáctého dne osmého měsíce, totiž v měsíci, který vymyslel ze svého vlastního srdce; a ustanovil svátek pro syny Izraelovy; i obětoval na oltáři a pátil kadidlo. 1 Královská 12,26–33.

Jeho bohoslužebný systém byl typologicky obrazem katolicismu (pohanství), neboť podobně jako při Áronově vzpouře ustanovil obraz šelmy i k jejímu uctívání. Dva obrazy telat byly zhotoveny ze zlata, symbolizujícího Babylón. Tyto obrazy byly zasvěceny bohům Egypta, kteří byli označeni stejně, jako je označil i Áron: jako „bohy, kteří je vyvedli z egyptské země“. Vystavěl dva oltáře ve dvou městech, které při společném posouzení představují spojení církve (Bétel) a státu (Dan). Tyto oltáře byly padělky pravého oltáře, jímž je Kristus, právě tak jako katolicismus tvrdí, že je Kristovým pozemským zástupcem. Ustanovil zkažené kněžstvo, podobně jako jsou taková i kněží katolicismu. Zvolil den pro svou bohoslužbu, který se záměrně lišil od dnů kteréhokoli z pravých Božích svátků, a tak představoval spor o pravý a falešný den bohoslužby.

Při zavedení svého falešného systému uctívání poslal Bůh z Judy proroka, aby pokáral jeho padělaný systém uctívání.

A hle, přišel muž Boží z Judy do Bét-elu skrze slovo Hospodinovo; a Jeroboám stál u oltáře, aby pálíl kadidlo. I volal proti oltáři skrze slovo Hospodinovo a řekl: Ó oltáři, oltáři, tak praví Hospodin: Hle, domu Davidovu se narodí syn, jménem Jóšijáš; a na tobě obětuje kněze výšin, kteří na tobě pálí kadidlo, a lidské kosti budou na tobě spáleny. A toho dne dal znamení a řekl: Toto je znamení, o němž Hospodin promluvil: Hle, oltář se roztrhne a popel, který je na něm, se vysype. 1 Královská 13:1–3.

Prorok z Judy vyhlásil trojí proroctví, v němž označil budoucí narození krále Joziáše. Předpověděl, že Joziáš pobije bezbožné kněze, kteří sloužili u padělaného oltáře, a že Joziáš také spálí lidské kosti právě na tom oltáři. Jeroboámovi rovněž dal znamení, jímž označil, že Jeroboámův oltář bude rozlomen a popel se vysype. Všechny tyto věci se naplnily podle Hospodinova slova, avšak když Jeroboám uslyšel prorokovo zvěstování, rozhněval se a hledal způsob, jak s prorokem naložit, ale Bůh měl vše ve své moci.

I stalo se, když král Jeroboám uslyšel slovo muže Božího, který volal proti oltáři v Bételu, že vztáhl od oltáře svou ruku a řekl: Chopte se ho. I uschla jeho ruka, kterou proti němu vztáhl, takže ji nemohl přitáhnout zpět k sobě. Také oltář se roztrhl a popel se vysypal z oltáře podle znamení, které muž Boží dal skrze slovo Hospodinovo. 1 Královská 13:4, 5.

Znamení se okamžitě naplnilo a Jeroboáмова ruka ochrnula.

I král odpověděl a řekl muži Božímu: Prosím nyní, usmíř tvář Hospodina, svého Boha, a modli se za mne, aby mi má ruka byla navrácena. I prosil muž Boží Hospodina, a králova ruka mu byla zase navrácena a byla jako dříve. A král řekl muži Božímu: Pojď se mnou domů a občerstvi se, a dám ti odměnu. Ale muž Boží řekl králi: I kdybys mi dal polovici svého domu, nevejdou s tebou, ani nebudu na tomto místě jíst chleba ani pít vody. Neboť tak mi bylo přikázáno skrze slovo Hospodinovo, které pravilo: Nejez chleba, nepij vody a nevracej se touž cestou, kterou jsi přišel. I šel jinou cestou a nevrátil se cestou, kterou přišel do Bethelu. 1 Královská 13,6–10.

Ježíš vždy znázorňuje konec jedné věci počátkem jiné věci a počátek severního a jižního království doslovného starověkého Izraele končí v dějinách tam, kde jsou dvě hole spojeny v jednu hůl, představující národ duchovního novodobého Izraele.

V dějinách, v nichž byly obě hole spojeny, byl v čase konce roku 1798 zahájen třístupňový proces zkoušky. Obě hole (království) byly shromažďovány před vylitím Ducha svatého v Půlnočním volání. Při prvním zklamání na jaře roku 1844 protestanti v tomto procesu zkoušky neobstáli a stali se dcerami katolicismu, čímž zopakovali ustanovení padělaného systému uctívání, jak to bylo předobrazeno Jeroboámem.

Protestantská reformace byla dílem, které Bůh vykonal, aby vyvedl církve na poušti ze pověr, tradic a zvyků římské církve. Od doby Martina Luthera bylo zjevováno stále více pravd, které odhalovaly nevěstku z Týru jako nic jiného než pohanský systém uctívání zastřený falešným vyznáním křesťanství. Pánovým záměrem bylo vyvést svůj zajatý lid z temnoty, tak jako to učinil, když byl Jeho lid otrokem v Egyptě. Vysvobodil je z egyptského otroctví, aby jim dal svůj zákon. Odmítnutí protestantů následovat přibývajícím světlou poznání, které bylo odpečetěno v roce 1798,

jim zabránilo rozpoznat zákon a pravou Kristovu službu ve svatyni v roce 1844.

Jejich odmítnutí poselství hodiny soudu představovalo, že se staly dcerami římské církve, a poté vztyčily falešný systém uctívání, který je v Písmu označen jako falešný prorok (odpadlý protestantismus). Věrní millerité, kteří 22. října 1844 vírou vstoupili do svatyně, přijali světlo třetího anděla a předložili výtku falešnému systému uctívání, který se hlásí k protestantismu, zatímco se drží základní tradice pohanství, totiž uctívání slunce. Prorok z Judy předobrazoval milleritský adventismus, který rozpoznal a předložil poselství třetího anděla, jež přišlo 22. října 1844.

Když byl prorok postaven před Jeroboámovu prosbu, aby přišel do jeho domu a občerstvil se, vyjádřil přesné pokyny, které mu dal Hospodin. Tentýž příkaz byl dán také milleritskému adventismu. Příkaz zněl, aby se nevraceli cestou, kterou přišli, a milleritský adventismus vyšel z protestantských denominací. Od protestantů byli odděleni při prvním zklamání na jaře roku 1844 a Jeremiáš podává příklad totožných pokynů, které byly dány judskému proroku.

Nalezena jsou slova tvá, i pojedl jsem jich; a slovo tvé bylo mi k radosti a k veselí srdce mého, neboť jménem tvým jsem nazván, Hospodine, Bože zástupů. Nesedával jsem ve shromáždění posměvačů ani se neradoval; sedával jsem samotný pro ruku tvou, neboť jsi mne naplnil rozhořčením. Proč jest bolest má ustavičná a rána má nevyléčitelná, která se nedá uzdravit? Budeš mi docela jako lhář a jako vody, které mizí? Protož takto praví Hospodin: Jestliže se navrátíš, zase tě přivedu, a budeš státí přede mnou; a oddělíš-li drahé od ničemného, budeš jako ústa má. Oni ať se navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. A učiním tě tomuto lidu pevnou bronzovou hradbou; budou bojovati proti tobě, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě zachránil a vysvobodil, praví Hospodin. A vytrhnu tě z ruky zlých a vykoupím tě z ruky ukrutníků. Jeremiáš 15,16–21.

Při naplnění časového proroctví druhého běda, 11. srpna 1840, sestoupil mocný anděl ze Zjevení 10 s malou otevřenou knihou ve své ruce a Janovi bylo řečeno, aby šel, vzal tu knihu a snědl ji. Jeremjáš představuje ty, kdo v onom bodě dějin snědli malou knihu, a ta slova byla sladká jako med, neboť byla „radostí a potěšením“ jeho „srdce“. Avšak kvůli Boží „ruce“ byl Jeremjáš „naplněn“ „rozhořčením“, byl „zraněn“ a v „ustavičné bolesti“. Kvůli Boží „ruce“ Jeremjáš naznačil, že Bůh byl Jeremjášovi „jako lhář“ a jako „vody, které selhávají“. Pán držel svou „ruku“ nad omylem v některých z výpočtů na mapě roku 1843.

Jeremiáš představuje první zklamání milleritů, když se vidění Abakukovo opozdilo. Těm, kteří jsou představeni Jeremiášem, se zdálo, že poselství, jež je znázorněno jako „déšť“, selhalo. Avšak Abakuk prohlásil: „Neboť vidění je ještě na určený čas; na konci však promluví a neoklame: jestliže se opozdí, čekej na ně; neboť jistě přijde, nezmešká se.“ Jeremiáš se domníval, že Bůh lhal a že poselství (déšť) selhalo, avšak ono se pouze opozdilo.

Potom Bůh Jeremiášovi nařídil, že „vrátíš-li se, opět tě přivedu a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li drahocenné od ničemného, budeš jako má ústa; oni se navrátí k tobě, ty se však nenavracej k nim.“ Po zklamání Jeremiáš představoval Boží lid, který se musí vrátit do služby Pánu a setřást sklíčenost, jež vznikla, když se zdálo, že poselství selhalo. Jestliže Jeremiáš splní

stanovené podmínky, Bůh mu dovolí být Jeho mluvčím.

Pro naši nynější studii je však důležitější to, co Bůh řekl Jeremjášovi ohledně „shromáždění posměvačů“, kteří se „radovali“ nad jeho zklamáním. Řekl Jeremjášovi, že posměvači se mohou vrátit k Jeremjášovi, avšak on se nikdy nemá vrátit k nim. Jeremjáš představoval ty, kdo stáli proti protestantům, kteří se právě rozhodli vrátit do lůna katolicismu a stali se dcerami Babylóna, falešnými proroky Baala a Aštaróty. Jeremjáš představoval judského proroka, který ve stejném bodě prorocké linie pokáral Jeroboámův falešný systém uctívání na počátku severního království, a tak předobrazoval zavedení falešného systému uctívání, jenž byl obrazem katolicismu na konci dějin severního království. Prorok řekl Jeroboámovi, když Jeroboám nabídl uzavření spojení, že nemá jíst, pít ani se vrátit cestou, kterou přišel.

I řekl král muži Božímu: Pojď se mnou domů a občerstvi se, a dám ti odměnu. Muž Boží však řekl králi: I kdybys mi dal polovinu svého domu, nevejdu s tebou, ani nebudu jíst chléb ani pít vodu na tomto místě. Neboť tak mi bylo přikázáno slovem Hospodinovým: Nejez chléb ani nepij vodu a nevracej se touž cestou, kterou jsi přišel. 1 Královská 13,7–9.

Vyjádření judského proroka je v souladu s působením falešných proroků Baala a Aštaróty v příběhu o Eliášovi. Dějiny milleritů jsou ovšem také dějinami Eliáše, neboť Miller byl Eliášem. V příběhu o Eliášovi vykonávali proroci Baala a Aštaróty tanec klamu, který byl odhalen jako pošestlost, když z Boha sestoupil oheň a strávil Eliášovu oběť, čímž předobrazuje vylití Ducha svatého v Půlnočním volání v dějinách milleritů. Střet oněch dějin představoval střet druhého Eliáše, jímž byl Jan Křtitel, během tance klamu provedeného dcerou Herodiady (Salome). Herodiada byla předobrazena Jezábel a Jezábel je symbolem katolické církve.

V roce 1844 se protestantské církve staly Salome, dcerou Herodiady (Jezábel). Při tanci klamu Herodes slíbil polovinu svého království a učinil tak o svých narozeninách, čímž předobrazil poslední dny, kdy deset králů, kteří jsou předobrazeni Achabem (králem deseti severních království), souhlasí, že dají své království papežství (Jezábel). Dát „polovinu svého království“ je symbolem konfederace a prorok z Judska Jeroboámovi zřetelně oznamoval, že nikdy neuzavře spojení s odpadlým králem ani nepodpoří jeho padělaný systém bohoslužby.

To je také to, co Hospodin řekl Jeremiášovi, když prohlásil, že se k Jeremiášovi může navrátit „shromáždění posměvačů“ (odpadlé protestantství), avšak Jeremiáš se k nim nikdy nesmí vrátit ani se vrátit cestou, kterou přišel. Judejský prorok však učinil právě to, neboť byl oklamán falešným a lživým prorokem dříve, než se vrátil do Judeje — dříve, než dokončil dílo, které mu bylo svěřeno.

V Bét-elu pak bydlel jeden starý prorok; jeho synové přišli a vyprávěli mu o všech skutcích, které muž Boží toho dne v Bét-elu vykonal; i slova, která mluvil ke králi, oznámili také svému otci. A jejich otec jim řekl: Kterou cestou odešel? Jeho synové totiž viděli, kterou cestou se muž Boží, jenž přišel z Judy, ubíral. I řekl svým synům: Osedlejte mi osla. A osedlali mu osla; on pak na něj vsedl, vydal se za mužem Božím a našel ho, jak sedí pod dubem. I řekl mu: Jsi ty ten muž Boží, který přišel z Judy? A on řekl: Jsem. Tu mu řekl: Pojď se mnou domů a pojedz chleba. On však řekl: Nemohu se s tebou vrátit ani vejít k tobě; a nebudu s tebou na tomto místě jíst chléb ani pít vodu. Neboť mi bylo řečeno slovem Hospodinovým: Nebudeš

tam jíst chleba ani pít vody a nevrátíš se cestou, kterou jsi přišel. On mu řekl: I já jsem prorok jako ty, a anděl ke mně mluvil slovem Hospodinovým a řekl: Přiveď ho zpět s sebou do svého domu, aby jedl chléb a pil vodu. Ale lhal mu. A tak se s ním vrátil a jedl v jeho domě chléb a pil vodu. I stalo se, když seděli za stolem, že slovo Hospodinovo přišlo k proroku, který ho přivedl zpět. A zvolal na muže Božího, jenž přišel z Judy, a řekl: Toto praví Hospodin: Protože ses vzepřel ústům Hospodinovým a nezachoval jsi přikázání, které ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, nýbrž ses vrátil a jedl jsi chléb a pil vodu na místě, o němž ti řekl: Nejez chléb a nepij vodu, tvá mrtvola nevejde do hrobu tvých otců.

I stalo se, když pojedl chléb a napil se, že mu osedlal osla, totiž tomu prorokovi, kterého přivedl zpět. A když odcházel, potkal ho na cestě lev a zabil ho; a jeho mrtvé tělo bylo pohozeno na cestě a osel stál vedle něho; také lev stál vedle mrtvého těla. A hle, šli kolem lidé a viděli mrtvé tělo pohozené na cestě i lva, jak stojí vedle mrtvého těla; přišli tedy a oznámili to ve městě, kde bydlel starý prorok. Když to uslyšel prorok, který ho přivedl zpět z cesty, řekl: To je muž Boží, který byl neposlušný vůči slovu Hospodinovu; proto ho Hospodin vydal lvu, který jej rozšápal a zabil, podle slova Hospodinova, které k němu promluvil. I řekl svým synům: Osedlejte mi osla. A oni ho osedlali. I šel a našel jeho mrtvé tělo pohozené na cestě a osla i lva, jak stojí vedle mrtvého těla; lev mrtvé tělo nesežral ani nerozšápal osla. A prorok zvedl mrtvé tělo muže Božího, položil je na osla a přivezl je zpět; a starý prorok přišel do města, aby nad ním nařikal a pochoval jej. A uložil jeho mrtvé tělo do svého vlastního hrobu; a nařikali nad ním slovy: Ach, můj bratře! I stalo se, když ho pohřbil, že mluvil ke svým synům a řekl: Až zemřu, pohřbete mne v hrobě, v němž je pohřben muž Boží; položte mé kosti vedle jeho kostí. Neboť slovo, které zvolal skrze slovo Hospodinovo proti oltáři v Bét-elu a proti všem domům výšin, které jsou v městech Samaří, se jistě splní. 1 Královská 13:11–32.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Když moc Boží dosvědčuje, co je pravda, má tato pravda stát navěky jako pravda. Nesmějí být přijímány žádné pozdější domněnky, které odporují světlu, jež Bůh dal. Povstanou lidé s výklady Písma, které jsou pro ně pravdou, ale pravdou nejsou. Pravdu pro tuto dobu nám Bůh dal jako základ naší víry. On sám nás vyučil tomu, co je pravda. Povstane jeden, a pak další, s novým světlem, které odporuje světlu, jež Bůh dal v projevu svého Ducha svatého. Ještě žije několik těch, kteří prošli zkušeností získanou při ustanovování této pravdy. Bůh ve své milosti zachoval jejich život, aby opakovali, a opakovali až do konce svého života, zkušenost, kterou prošli, právě tak, jako to činil apoštol Jan až do samého závěru svého života. A praporečníci, kteří padli ve smrti, mají promlouvat skrze znovuvydávání svých spisů. Je mi ukázáno, že takto mají být jejich hlasy slyšeny. Mají vydávat své svědectví o tom, co tvoří pravdu pro tuto dobu.

„Nemáme přijímat slova těch, kteří přicházejí s poselstvím, jež odporuje zvláštním bodům naší víry. Shromažďují množství textů Písma a vrší je jako důkaz kolem svých tvrzených teorií. Tak tomu bylo znovu a znovu během uplynulých padesáti let. A ačkoli Písmo je Božím slovem a má být v účtě, jeho použití, jestliže takové použití vychyluje jediný pilíř ze základu, který Bůh po těchto padesát let podpíral, je velkým omylem. Kdo takto Písmo používá, nezná podivuhodné dosvědčení Ducha svatého, které dalo moc a sílu dřívějším poselstvím, jež přicházela k Božímu lidu.“

„Důkazy staršího G nejsou spolehlivé. Kdyby byly přijaty, zničily by víru Božího lidu v pravdu, která z nás učinila to, čím jsme.

„Musíme být v této věci rozhodní; neboť body, které se snaží dokázat Písmem, nejsou správné. Nedokazují, že minulá zkušenost Božího lidu byla klamem. Měli jsme pravdu; byli jsme vedeni Božími anděly. Pod vedením Ducha svatého bylo podáno vysvětlení otázky svatyně. Je výmluvné, aby každý mlčel, pokud jde o rysy naší víry, na nichž neměl žádný podíl. Bůh si nikdy neprotiřečí. Důkazy z Písma jsou nesprávně používány, jsou-li nuceny svědčit o tom, co není pravda. Povstane jeden i další a budou přinášet domněle veliké světlo a pronášet svá tvrzení. My však stojíme při starých meznících. [1 Janův 1,1–10 citován.]

„Jsem poučena říci, že tato slova můžeme použít jako přiléhavá pro tento čas, neboť nastala doba, kdy hřích musí být nazýván svým pravým jménem. V naší práci nám překáží muži, kteří nejsou obráceni a kteří hledají svou vlastní slávu. Přejí si, aby o nich bylo smýšleno jako o původcích nových teorií, jež předkládají s tvrzením, že jsou pravdou. Budou-li však tyto teorie přijaty, povedou k popření pravdy, kterou Bůh po uplynulých padesát let dával svému lidu a potvrzoval ji projevem Ducha svatého.“ Selected Messages, kniha 1, 161.